

Teta Agatha

Teta Agatha byla bohatá žena, která milovala život a nebála se užívat si ho plnými doušky. Snad byla trochu podivínská, ale při svém majetku si to mohla dovolit.

Na pohřeb, který se konal v jejím starém domě, přijeli všichni příbuzní, kteří doufali, že by se jich mohla závěť týkat. Všeobecně se vědělo, že má teta dům v Londýně, v němž bydlela, domek na venkově a velké jmění po manželovi. Údajně to měl být majetek za mořem v Americe. Šuškal se, že teta nevěřila na záložny, a proto má doma peníze v truhlách. Dále se říkalo, že ty truhly naplnil šperky a peníze její dobrodružný manžel, který celý život cestoval po světě.

Na podivínského manžela tety Agathy si vlastně nikdo z příbuzných nepamatoval. Pokud bychom se zamysleli, vlastně ho ani nikdo nikdy neviděl. Snad byl kapitánem na oceánské lodi, jiní zase tvrdili, že byl zlatokopem na Aljašce. Pár jedinců si myslelo, že šlo o uherského šlechtice, který se do tety zamiloval a musel opustit svůj stav, protože si vybral neurozenou manželku. Pravdu nikdo neznal, ani Josefína, přestože byla u tety častým návštěvníkem. Nikdy svého strýce nepotkala, věděla jen, že se jmenuje Darcy, stejně jako černý kocour, co tetě sedával na klíně.

Josefína měla svoji tetičku, nebo vlastně pratetičku, moc ráda. Často u ní trávila volná odpoledne po vyučování a zažívala dobrodružství v temném a tolik záhadném domě. Někdy přemýšlela, zda není tetička opravdová čarodějnice. Teta Agatha totiž uměla čarovat. Ne snad v pravém slova smyslu, i když kdo ví, ale uměla rozpoznat náladu svých návštěv a potěšit je maličkostí. Kdykoli Josefína přišla ke svojí tetě, věděla, že na stole bude ležet její oblíbený dort. Agatha byla prostě kouzelná. Uměla vyloudit úsměv i na té nejzamračenější tváři.

Teta Agatha byla kouzelná a teď je mrtvá, pomyslela si Josefína a rozpačitě se zahleděla na nažloutlou, svraštelou tvář ležící v otevřené rakvi. Téhle paní moc podobná není, napadlo ji. Jakoby se zmenšila a celá tak jako propadla. Byla teta vždycky tak placatá? Josefína se zamyslela. Třeba to není ona? Třeba je to někdo jiný? Vyskytlo se přece už tolik případů, kdy zaměnili nebožtíka. Ale že by si toho nikdo nevšiml? „Je to ona,“ ozval se hlas za ní.

Josefína se prudce otočila, ale nikdo za ní nestál. Nesmysl, to dělá to prostředí, uklidňovala se Josefína a snažila se uklidnit bušící srdce. Je mi přece už 12 let, nejsem žádný mrně. Přece nebudu věřit na duchy. Jsem veliká a racionálně myslící osoba. Přesvědčovala sama sebe. Sedla si umíněně vedle rakve na židli a začala pozorovat svoje příbuzné.

Sledovala strýce Josepha, jak si znalecky prohlíží obrazy na zdi a sepisuje jejich seznam do notýsku. To aby věděl, jestli mají vůbec cenu, usoudila Josefína.

O kousek dál stála jeho manželka Hannah a snažila se nacpat obrovskou vázu do malé kabelky, kterou si přinesla.

Hloupá jako vždy, napadlo Josefínu a nahlas vzdychla. Tolik se za svoje příbuzenstvo styděla.

„To nic, to přejde,“ ozval se vedle ní zase hlas.

Josefína vyskočila. Musím ven nebo se tu zblázním.

„Kam jdeš?“ podivila se maminka. „Obřad začne za chvíli.“

„Musím ven, je tu dusno,“ zamumlala Josefína ledabyle a utíkala ven na zahradu. Jakmile vykročila z temného domu, hned se jí udělalo líp. Sedla si pod starou břízu a pohladila kocoura, který s ní vyběhl z domu a teď se jí posadil na klín. Kocour spokojeně zavrňel a Josefína pocítila absolutní klid. Strach, jež před chvílí cítila, byl náhle pryč. Dívala se na kvetoucí růže, když v tu chvíli zahlédla mezi keři stín. Kocour zaprskal a rozběhl se tím směrem, Josefína vstala také, ale za kocourem se jí moc nechtělo. Že by zloděj, napadlo ji. Nebo to byl někdo z příbuzných, co se taky šel nadýchat vzduchu jako já? Josefína se začala trochu bát. Pozemek tety Agathy neznala moc dobře. Vždy seděly na verandě nebo v domě, dál nikdy nebyla. Zahrada představovala tabu. Nikdo kromě te-tičky tam nesměl vstoupit, ani zahradník.

„Mám tam svoje tajemství,“ říkávala Agatha s úsměvem.

Josefína vykročila za kocourem, odhrnula křoví a zůstala koukat. Tak tohle opravdu nečekala. Na travnatém prostoru za keřem se nacházel malý hřbitov, kterému vévodila stará hrobka. Na jednom z náhrobků seděl i černý kocour a sledoval žlutýma očima, jak se dívka nesměle blíží. Trochu morbidní, pomyslela si Josefína a zvědavě si náhrobky prohlížela. Oplzlík Druhořadý, Lollita Ječivá, Derek Darcy, četla jména vyrytá na hrobech. Co má být tohle za divná jména? Že by měla teta doopravdy nějaké tajemství?

„Josefíno,“ nesl se zahradou maminčin hlas. „Josefíno, honem!“

Josefína nechala tajemství tajemstvím, vzala prskajícího kocoura do náručí a rozběhla se zpět do domu. Obřad už mezitím začal. Teta Hannah seděla hned u dveří a usedavě plakala. Když ji Josefína mījela, všimla si stříbrného servisu v její kabelce. Tak se jí tam přece jenom něco vešlo, napadlo posměšně Josefínu. Ach jo, zavrtěla hlavou. Proč zrovna já mám tak příšerný příbuzný? Josefína neměla strýcovu ženu ráda. Vždy, když se potkaly, ji Hannah srdečně objímala a přitom zkoušela mezi prsty látku jejího oblečení. Jako by byla Josefína zboží na trhu. Před strýcem Josephem byla Hannah vlídná, ale když u toho nebyl, vyptávala se rýpavě na spolužáky, o nichž věděla, že si s ní nerozumí.

Josefína neměla tetu Hannah ráda, ale ještě méně měla ráda svoje dvě sestřenice Lilly a Tilly. Ty dvě jako by svojí matce z oka vypadly. Neustále jen pomlouvaly, popichovaly, záviděly a sebraly všechno, co nebylo přibité. Kdykoli je Josefína viděla, uvědomila si, jak jsou nebezpečné a zlé. Už jako malé holčičky rády týraly koťata a házely šneky z okna. Fuj, napadlo Josefínu a odvrátila od sestřenic s odporem pohled. Musím dávat pozor, aby se ti nic nestalo, napadlo ji a přitiskla kocoura k sobě, aby nemohl utéci. Darcy se na ni podíval a Josefíně na chvíli připadalo, že jí čte myšlenky.

Kněz byl zrovna v polovině proslovu: „... a milovala vše živé,“ deklamoval procítěně. Josefína zase vypla poslech.

Maminka se k ní naklonila: „ Pak nikam neutíkej, bude se číst závěť.“

Josefína mlčky přikývla a znuďeně se zahleděla na špičky svých nových bot.

Trochu ji tlačily, ale maminka jinak nedala. „Musíš se jít s tetou rozloučit slušně obutá, co by si o tobě pomyslela, kdybys jí přišla na pohřeb jako strašidlo.“

Josefína vzhledla a zachytila pohled strýce Josepha. Malinko se na ni usmál a protočil oči. Asi už nenašel další lžičky, napadlo Josefínu a upřela opět pohled na špičky svých bot.